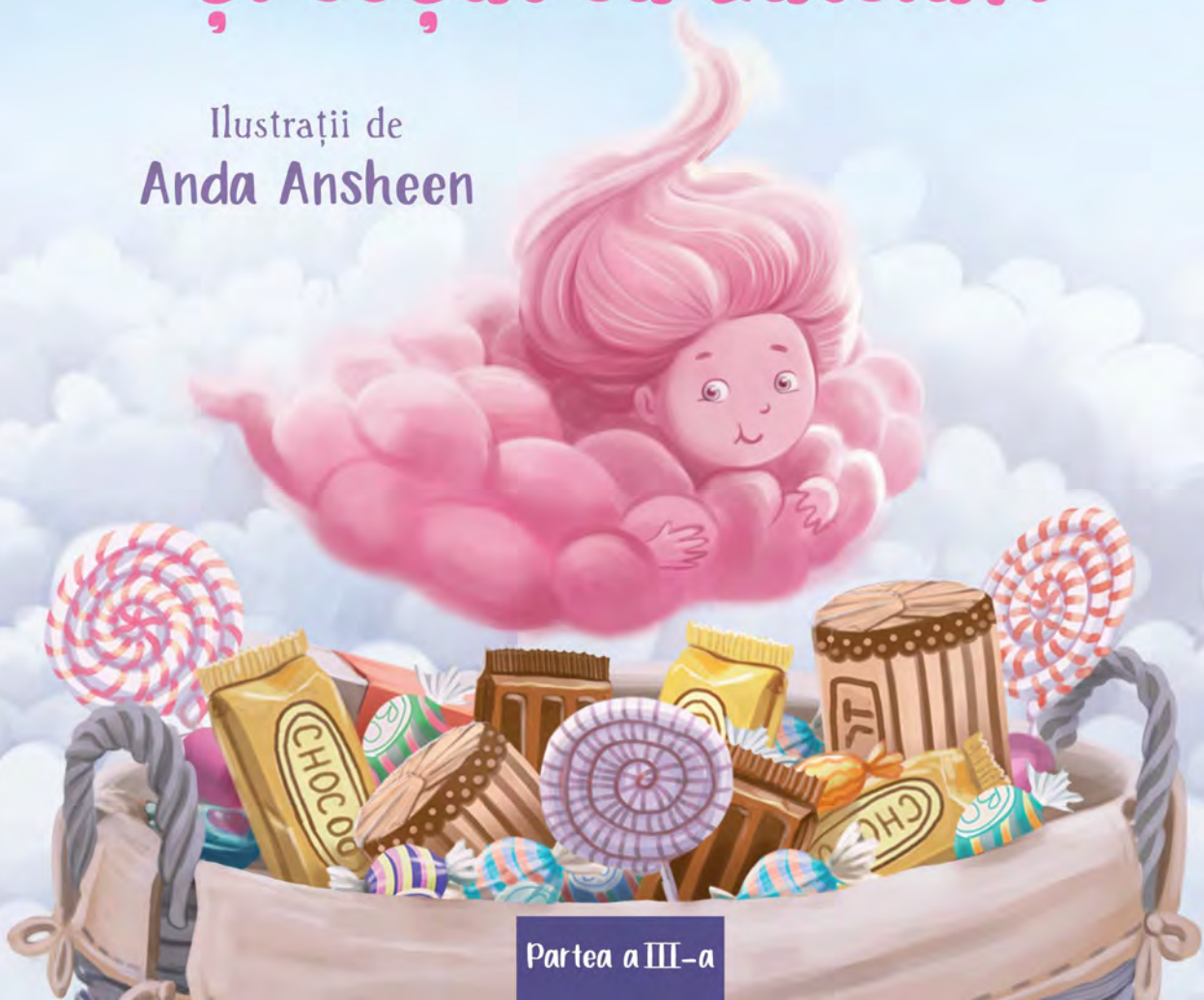

Cristina Donovici

Norișorul Roz și coșul cu dulciuri

Ilustrații de
Anda Ansheen

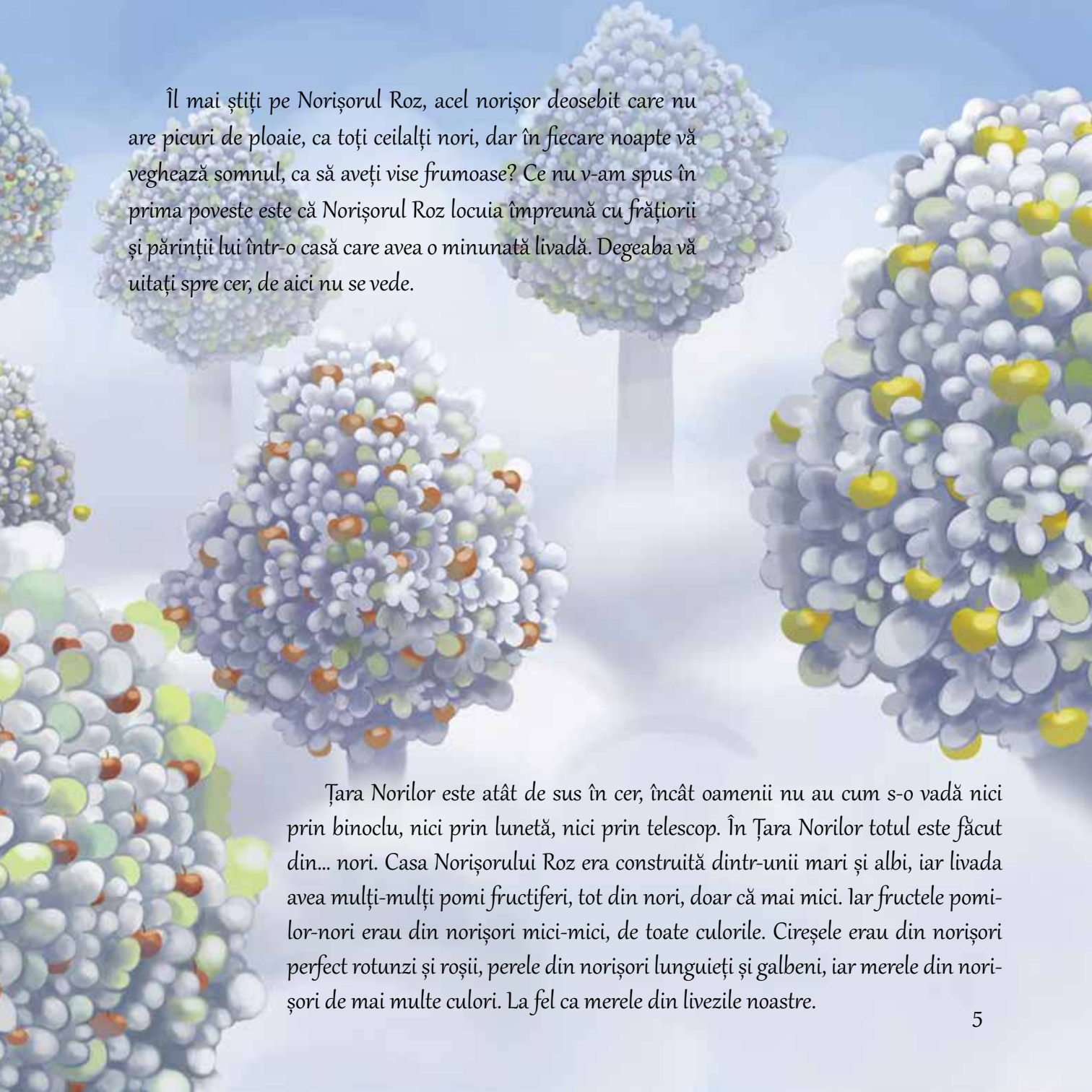

Partea a III-a

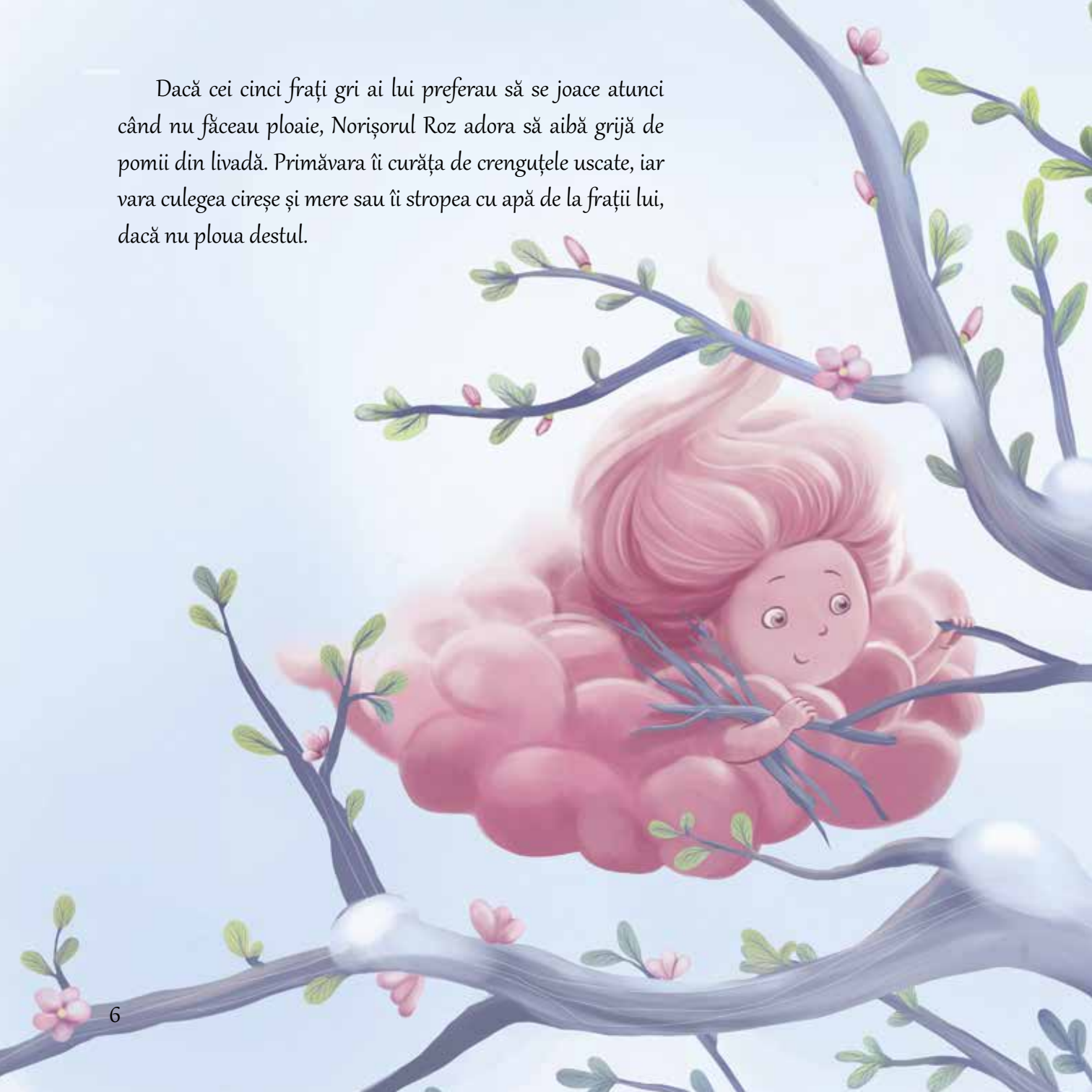

Îl mai știți pe Norișorul Roz, acel norișor deosebit care nu are picuri de ploaie, ca toți ceilalți nori, dar în fiecare noapte vă veghează somnul, ca să aveți vise frumoase? Ce nu v-am spus în prima poveste este că Norișorul Roz locuia împreună cu frățiorii și părinții lui într-o casă care avea o minunată livadă. Degeaba vă uitați spre cer, de aici nu se vede.

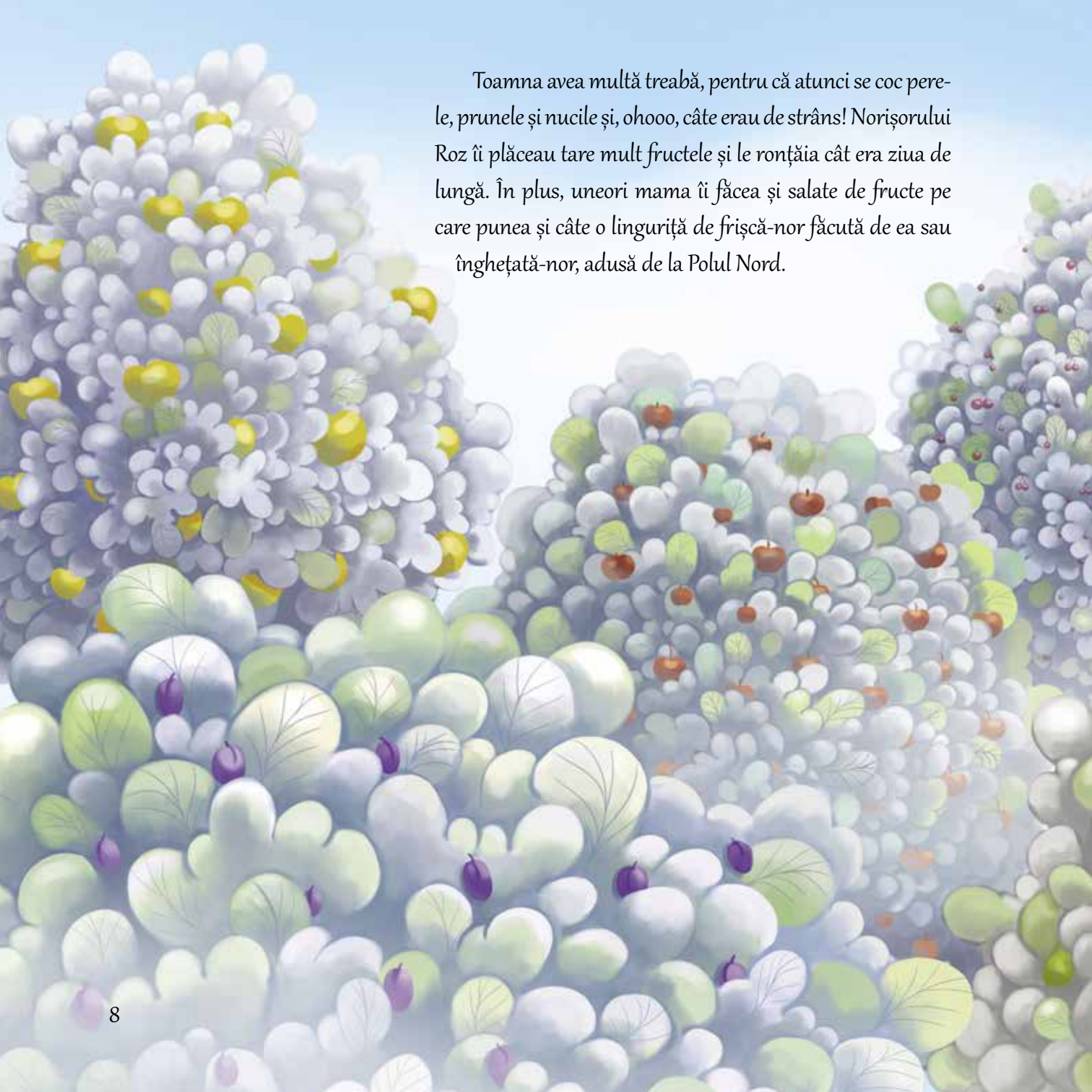
Țara Norilor este atât de sus în cer, încât oamenii nu au cum s-o vadă nici prin binoclu, nici prin lunetă, nici prin telescop. În Țara Norilor totul este făcut din... nori. Casa Norișorului Roz era construită dintr-unii mari și albi, iar livada avea mulți-mulți pomi fructiferi, tot din nori, doar că mai mici. Iar fructele pomilor-nori erau din norișori mici-mici, de toate culorile. Cireșele erau din norișori perfect rotunzi și roșii, perele din norișori lunguieți și galbeni, iar merele din norișori de mai multe culori. La fel ca merele din livezile noastre.

Dacă cei cinci frați gri ai lui preferau să se joace atunci când nu făceau ploaie, Norișorul Roz adora să aibă grijă de pomii din livadă. Primăvara îi curăța de crenguțele uscate, iar vara culegea cireșe și mere sau îi stropea cu apă de la frații lui, dacă nu ploua destul.

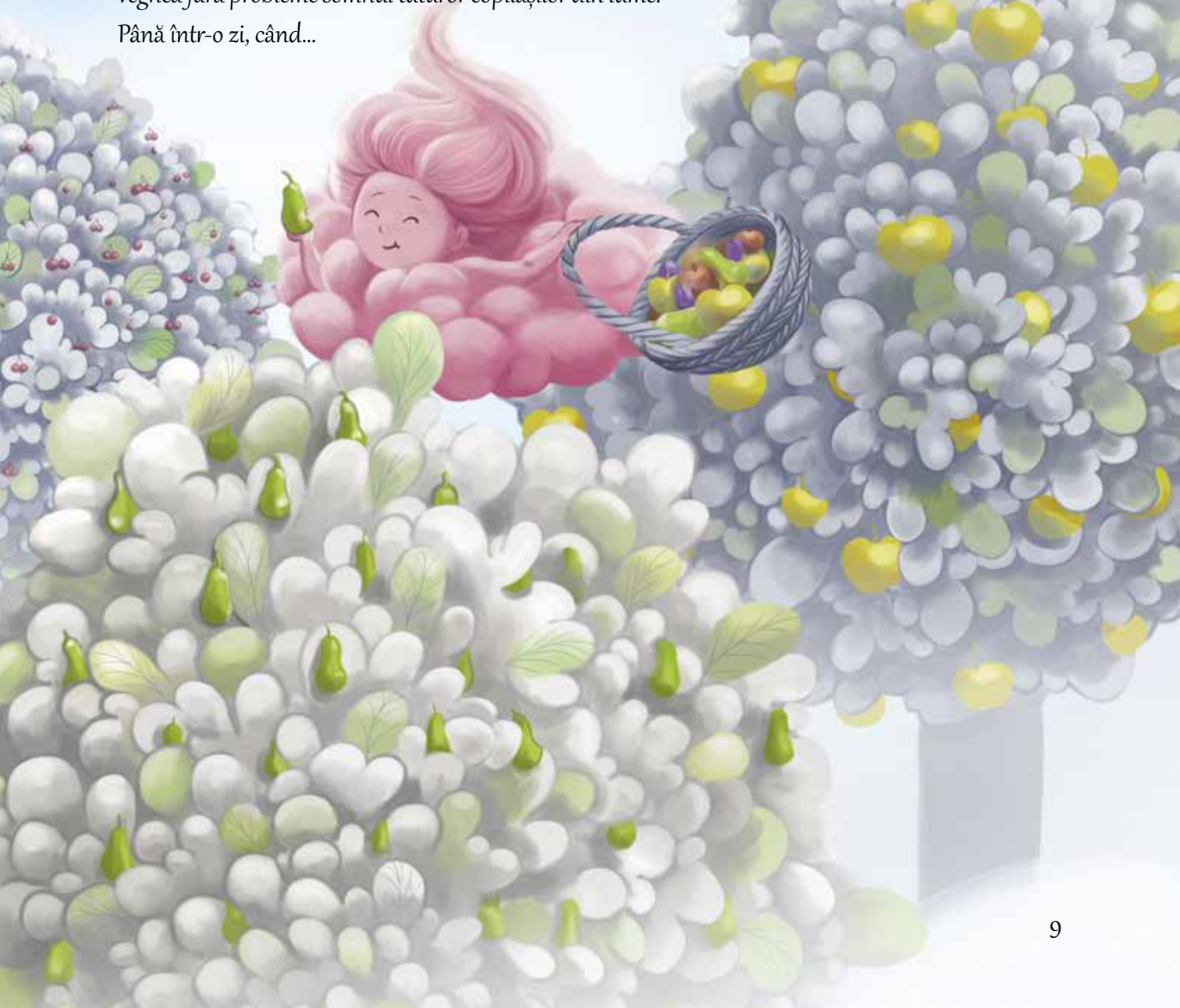

Toamna avea multă treabă, pentru că atunci se coc perele, prunele și nucile și, ohooo, câte erau de strâns! Norișorului Roz îi plăceau tare mult fructele și le ronțăia cât era ziua de lungă. În plus, uneori mama îi făcea și salate de fructe pe care punea și câte o linguriță de frișcă-nor făcută de ea sau înghețată-nor, adusă de la Polul Nord.

Norișorul Roz se simțea mereu vesel, vioi și fericit, iar fructele îl făceau atât de puternic, încât în fiecare noapte veghea fără probleme somnul tuturor copilașilor din lume. Până într-o zi, când...

Părinții lui au fost vizitați de doi buni prieteni, doamna Cumulus și domnul Nimbus, care le-au adus un cadou: un coș plin cu dulciuri. Erau acolo napolitane crocante, ciocolate mici și mari, caramele lipicioase și bezele pufoase. Norișorul Roz a gustat câte un pic din toate și i s-au părut delicioase. Cel mai mult i-au plăcut însă niște bomboane roz cu dungi albastre, care erau moi și parcă i se topeau în gură.

Musafirii au plecat, dar coșul a rămas. Iar Norișorul Roz a gustat din dulciuri și a doua zi, și a treia zi. Și tot așa, în fiecare zi care a urmat. Își făcuse chiar și un obicei: după fiecare prânz, trecea pe la coșul cu dulciuri și lua o caramelă, o bezea sau o bucată de ciocolată. Îi plăcea tare mult gustul lor și parcă de fiecare dată când mânca dulciuri, se simțea mai puternic. Mama Nor nu era însă foarte fericită și îi tot spunea că prea multe dulciuri îi pot face rău. Nu sunt sănătoase, așa cum sunt fructele. A, da, fructele...

Norișorului Roz nu prea îi mai păsa de fructe de când mânca dulciuri în fiecare zi. Nici de pomi nu mai avea grijă. Nu îi mai uda, nu le mai ștergea frunzele, iar aceștia, lipsiți de dragoste și grijă, se uscau văzând cu ochii. Supărate, fructele cădeau sub ei, unul după altul, chiar înainte de a se coace. Nu asta îl îngrijora însă pe Norișorul Roz, ci faptul că nu mai avea dulciuri.

